

Herinneringen

Tussen Wakkerendijk 210 (J. Roothart) en Wakkerendijk 224 (IJ. Kroeskamp) stond vroeger een grote pomp.

De pomp stond tussen de dam naar de boerderij van Wous Stalenhoef en de schooldam.

Waarschijnlijk was het een “openbare” pomp. Vóór de aanleg van waterleiding in de jaren 20 was die pomp waarschijnlijk bedoeld voor de bewoners van de schooldambuurt.

Teus Blom (Wakkerendijk 220-224) was eigenaar van de voormalige school van Eemnes-Binnen (Wakkerendijk 220-224) en tevens eigenaar van de pomp. In de jaren 30 toen Teus zelf al waterleiding had, kon hij het toch niet laten om de pomp “in bedrijf” te houden.

Regelmatig liep Teus met een emmer water en de pomparm, pompzwengel of pompestaart naar de pomp aan de schooldam.

Hij bevestigde dan de zwengel aan de pomp, goot aan de bovenkant de emmer leeg en begon te pompen.

Eerst kwam er niets, dan wat vuil water, dat al pompende steeds helderder werd. Als het water helder genoeg was naar de zin van Teus, dan mocht ik pompen. Teus spoelde dan de emmer schoon. Als de emmer weer vol was proefde hij het water en liet ook mij drinken.

Teus sprak : “Prima water, lekker koel en je proeft het ijzer. Ik weet nog niet water beter is; dit water of leidingwater.”

Teus uitte hier zijn nostalgie over het water uit vroegere jaren en zijn twijfel over het slappere leidingwater dat er voor in de plaats gekomen was.

Ik was het van harte met Teus eens. We hadden thuis ook een pomp. Waarschijnlijk was die pomp gebleven omdat men bij de aanleg van de waterleiding niet helemaal gerust was op een goede afloop. De pomp bij ons diende meer voor het grove werk, vuile voeten wassen alvorens je de teil mocht instappen, enz...

Ik zou het niet in mijn hoofd gehaald hebben om dat koude water uit die pomp van ons te drinken en te proeven.

Maar dat water uit de pomp van Teus was voortreffelijk.

Ik voelde me compagnon van Teus en een beetje mede-eigenaar van de pomp, die dat koele water voortbracht.

Hierboven staat de pomp van de schooldam afgebeeld. Weliswaar niet in volle glorie, want de pompzwengel ontbreekt, die bewaarde Teus.

Bovendien ontnemen drie personen de pomp haar grote gratie. Op de pomp sta ik. Ook niet in volle glorie. Door eigen toedoen sta ik er erg slecht op. Dat komt, omdat ik bovenop de pomp wilde zitten, maar dat mocht ik niet. Het kon ook niet, want het was bovenop die pomp al vol. Ter compensatie kreeg ik die

verfoeilijke boot in mijn handen gedrukt.

Het was inderdaad een rot boot. De persoon, die dat scheepje aan mij cadeau deed, had vast en zeker een geweldige hekel aan me. "We zullen hem lekker te pakken nemen" zal de gever of geefster waarschijnlijk gedacht hebben.

Als ik het bootje in een teil water zette, dan ging het meteen scheef staan. Als het ding omgevallen was en dat gebeurde al gauw, dan kon ik wel stoppen en de boel weer opruimen. Het zeil van de boot, een paar stukjes gewoon laken, was nat geworden. Het onding kon alleen nog maar liggen. Het nare bootje was topzwaar geworden.

Met dat stomme schip ben ik zelfs een keer naar de Wetering gelopen om het daar toch nog maar eens te proberen. Ik haatte de boot. Ik had al een poging gedaan om het ding aan mijn neefje te geven, maar hij wilde de boot niet hebben. Hij had zeker geen zeemansbloed in zijn aderen.

Ik meende echt dat ik recht had op een ereplaats bovenop de pomp gezien mijn relatie met Teus Blom en de pomp.

Bovendien zat ik wel meer op die pomp en mijn zusje en neefje niet, ze zaten er slechts ter gelegenheid van de foto die gemaakt moest worden. Ze hadden helemaal niet van doen met de pomp en ik wel.

Maar nu, ruim 65 jaar later, nu alle drie de mensen die op de foto staan ook 65 jaar ouder geworden zijn en de pomp allang verdwenen is, moet je dat toch relativeren; je moet er nu toch om glimlachen.

Dat is ook zo, maar telkens als ik die foto onder ogen krijg en die twee daar bovenop de pomp lachend zie zitten en mij daar pruilend en met dat stomme bootje in mijn handen in de lens zie kijken....

En het was mijn pomp!

Chris Roothart
Meentweg 166

3454 AZ De Meern.